

Rugăciune la începutul Postului Mare

Dumnezeule Cel Prea Înalt, Care ești slăvit de toată făptura cu cântări de laudă, Cel Ce Te odihnești pe scaunul slavei, dar nu Te depărtezi nici de scaunele inimilor smerite, Izvorul Cel pururea curgător al bunătății, Care adapi din destul brazdele inimilor umilite și trimiți la bună vreme lumina și căldura iubirii Tale de oameni, ca să culegi din lanul sufletelor spicele faptelor bune, Însuți Îndurate Stăpâne, Oceanul milostivirii întru Care cufundăm toate nădejtile noastre de mântuire, Cel nevăzut de heruvimi, dar arătat de oameni în oglinda Trupului Unuia Născut Fiului Tău, ia aminte la nevredncele noastre rugăciuni și revarsă din destul tuturor roua milei Tale dătătoare de pace.

De vei căuta la nevrednicia noastră, vom fi după dreptate aruncați în focul cel veșnic, căci ca niște desfrânați am viețuit, îmbrățișând patimile cele osânditoare ale sufletului și trupului nostru. N-am plinit poruncile Tale și totdeauna întru prostia noastră am căutat să aprindem focul patimilor, dar prin aceasta nu am reușit decât să aprindem focul dreptei Tale mâinii și ne-am supus judecății. Însă nevoind încă să ne pierzi pe noi întru fărădelegile noastre ai îngăduit să așezi înaintea noastră această rânduială binecuvântată a postului, ce este oglinda în care privim sufletele noastre urâțite de păcat și ne tânguim ca Adam, cerând veșmântul milostivirii Tale. Nu ne rușina pe noi nici pe această cărare a pocăinței pe care am pornit, ci arată-ne biruitori asupra vrăjmașilor nevăzuți, întrarmându-ne cu sabia rugăciunii Tale, cu care să tăiem toate gândurile osânditoare. Curățește inimile noastre, trimitând apa îndurărilor Tale întru care îneacă toată cugetarea cea pătimășă. În noroiul slavei deșarte pururea alunecăm și cădem în groapa tuturor răutăților, fiind cu totul osândiți. Tinde-ne mână de ajutor Stăpâne, și ne urcă pe noi pe

muntele nevoițelor, dăruindu-ne totodată și lumina pocăinței.

Prin gustarea din otrava păcatului ne-am pricinuit moarte sufletului și ne-am despărțit de petrecerea întru lumina poruncilor Tale. Dar ca Un Milostiv vino întru întâmpinarea noastră și ne dăruiește îmbrățișarea iertării. Greu apasă asupra noastră povara trupului celui legat cu lanțurile patimilor. Însă Tu, Hristoase, ca Unul Ce până în adâncurile iadului Te-ai pogorât, ca să dezlegi blestemul lui Adam, pleacă-Te cu milă și spre noi. Pentru tămăduirea noastră de cumplitele neputințe ale sufletului și trupului ne-ai rânduit acest canon al postului; pentru aceasta, învrednicește-ne și pe noi a-l plini cu inimă curată și cu nădejde în purtarea Ta de grijă. Dăruiește lacrimi de gânduri umilite, ca să spălăm toată necurăția inimii și ochii noștri cei întinați cu priveliștile păcatelor luminează-i, ca totdeauna să contemple icoana frumuseții Tale luminate de virtuțile ce ne poartă pe calea asemănării cu Dumnezeu. Mâinile noastre grabnic lucrătoare spre fapte osânditoare îndreptează-le spre lucrarea poruncilor Tale.

Picioarele cele ce aleargă în căile deșertăciunii le abate spre cărarea faptelor bune. Minteă noastră cea spurcată de gânduri rele o curățește cu mulțimea îndurărilor Tale și o fă primitoare de cugetări dumnezeiești. Cu mirul înțelepciunii Tale bine înmiresmează mintea noastră pe care am stricat-o cu mirosul cel greu al gândurilor necurate. Inima pe care Însuți ai sfințit-o ca tron al înțelegerilor înalte ce desfătează mintea heruvimilor noi, nevrednicii am făcut-o groapă primitoare de gunoiul patimilor. Cinstea dumnezeiască Stăpâne, cu care ne-ai încununat pe noi am pierdut-o, făcându-ne slujitori patimilor. Zidirea mâinilor Tale suntem, toți pecetluiți cu gândul voinței Tale de mântuire, dar neascultând poruncile Tale, ne-am abătut pe căile nedreptății. Din pământ m-ai zidit și cu suflarea duhului iubirii Tale m-ai arătat ca o făptură minunată, încununată cu frumusețe dumnezeiască. Dar eu neluând seama la cinstea cu care m-ai învrednicit m-am coborât în adâncul fărădelegilor.

Însă, pentru că sunt făptura mâinilor Tale, ce ascund icoana darurilor Tale, măcar că e prăfuită de patimi, o, minune, cu dor privești spre mine, cel nevrednic. Dar eu nu pricep nici măreția

ființei mele, fiind cufundat în somnul neștiinței, și nu înțeleg nici înălțimea chemării spre îndumnezeire. Cu totul sunt trup și toată viața mea nu își are curgerea decât pe orizontală printre furtuna grijilor lumești. Vai, mie ! Că am nesocotit înălțimea chemării Tale și m-am făcut rob patimilor stricătoare, deși în gândul Tău am fost zidit ca împărat peste toată zidirea. Darurile cele veșnice ale milostivirii Tale voiești să mi le dai, dar eu alerg după bunurile trecătoare ale acestei lumi. Mă îndulcesc de cuvintele dumnezeiești, dar la vremea lucrării faptelor sunt biruit de însăși trândăvia mea. În urechile inimii îmi răsună cuvintele înțelepciunii, dar când mi se cere lucrarea cea mărturisitoare a credinței ușor sunt biruit de patimi și îndemnurile luminoase mi se par o povară prea grea de purtat în faptă.

Cum mă voi înfățișa înaintea Ta Stăpâne, când vremea vieții pentrecându-o în păcate, nu am învățat nici până acum a mă ruga ? În lanțurile multor neputințe și patimi mă văd totdeauna pe mine legat, dar lenevirea și împietrirea inimii mele în necredință nu-mi dau voie să alerg spre limanul rugăciunii. Patimile mă covârșesc, dar tot rămân înțeleștat în lenevirea de a mă ruga. Cum voi câștiga mântuirea, când nesocotesc toate virtuțile și sunt străin de cercetarea păcatelor mele ? Cum mă voi înfățișa înaintea Ta când nu am început a învăța nici alfabetul rugăciunii. Mă îngrozesc de judecată, osânda mă înspăimântează, dar tot nu vin la pocăință. Însuși mă deznădădjuiesc de îndreptarea mea prin propriile puteri. Pentru aceasta, Te rog pe Tine, Izvorule al milostivirii, cu judecățile pe care le știi, adu-mă pe mine la limanul pocăinței, ca să câștig și eu izbăvire din muncile cele cumplite gătite pentru păcatele mele.

Iată vremea postului îmi stă înaintea. Nu știu cum să pun început pocăinței mele, dar te rog pe Tine să ridici norul patimilor de pe cerul inimii mele și să-mi dai ploaie de lacrimi cu care să înmoi pământul inimii mele, cel uscat de arșița patimilor. Tinde-Ți mâna Ta dintru înălțime și ne binecuvintează pe noi, pe toți, dând din destul fiecăruia ca Un Milostiv, talanții darurilor Tale spre înmulțirea cu înțelepciune în vremea postului. Iar la sfârșitul perioadei de nevoiță rânduite să-Ți aducem și noi ca văduva din Evanghelie cei doi bănuți ai micilor noastre osteneli, postul și

rugăciunea, cu care să aflăm iertarea păcatelor, așezându-i în vistieria milei Tale. Dă-ne Stăpâne, a ne nevoi cu înțelepciune în aceste zile rânduite de Tine spre curățirea sufletelor și trupurilor noastre. Însuși păzește piciorul nostru de alunecarea în cursele înșelăciunii, pe care vrăjmașii noștri nevăzuți pururea ni le întind, voind a ne prăbuși pe noi în adâncul iadului. Dar Tu, ca Un Milostiv, nu ne lăsa Doamne, pradă dinților lor, ci întărește-ne cu puterea Ta dumnezeiască. Îmbracă-ne cu veșmântul milostivirii, ca să privim cu bunăvoință și dragoste pe aproapele nostru.

Dă-ne și coiful nădejdi în vremea tulburării gândurilor rele și întrarmează-ne cu săgețile rugăciunii de foc, ca să doborâm pe vrăjmașii cei ce ne necăjesc. Moise a postit 40 de zile și a primit din mâna Ta tablele legii, însă acum Însuși scrie cu degetul Tău dumnezeiesc gândurile înțelepciunii Tale, care să ne călăuzească la tot lucrul cel bun. Suntem firi slabe și lesne biruite de păcat, dar cu brațul puterii Tale ridică-ne deasupra valurilor patimilor noastre și dă-ne a privi spre adâncurile milostivirii Tale. Pune în inimile noastre dragostea de rugăciune și cu adierile dorului Tău învăluie sufletele noastre. Învață-ne a iubi mai mult curăția și mintea noastră o arată tablă a cugetărilor îngerești scrise cu slovele Duhului Tău înțeleptitor. Să se atingă de inima noastră împietrită scânteia iubirii Tale de oameni și să o prefacă în ceară în care cu degetul Tău dumnezeiesc să închipui cuvinte iubitoare față de aproapele. Greu suferim povara neputințelor noastre și adesea ne tânguim fiind biruiți de vrăjmașii noștri nevăzuți, dar adâncul milostivirii și îndurărilor Tale este mare, deci totdeauna sprijinește-ne cu brațul Tău puternic pe cărarea postului.

(Molitifelnic)

Sursa: <http://www.ortodoxiatinerilor.ro>